

Ved Vældets Vande

Svartsot

Trolovelsen frydede hende
For gommen var mere end hendes lige;
Så snart de havde ytrede deres løfter
Til kammeret så man dem stige
På dyner af dun og silke
Hviskede han lavt i hendes øre
Så hed og så hæs var den mø
At englens selv kunne høre hende

Og han tog hende i halmen nat efter nat
Og hver nat tog han sin viv
Han tog hende med ømhed, tog hende med vold
Men flad forblev hendes liv

"Er der noget galt, min hjertenskær?
Er det dig, eller er det mig?
Vi har ligget hos hinanden så mangan en gang
Hvad mere kan jeg gøre for dig?"

"Ej skal du græmmes, min hjertenskær,
For dét, som jeg nu gør
Jeg er tilbage før solen står højt."
Så flyede hun fra hans dør

Under blåsort himmel, spættet med stjerner
På årets korteste nat
Stod hun ved vældets vande i den stille skov
Mens brisen strøg hendes hud så glat

Og hun listede sig fremad, og fremad igen
Ud i den hellige dam
Og hun tvang sig fremad igen
Til vandet dækkede hendes skam

Fordulgte i skovens skyggefyldte nat
Så de på den væne mår
De slugte synet med sultne øjne
Hendes tunge barm og faste lår

Én for én, føret hun dem til et lønligt sted i skoven
Hvor hun bad dem stille hendes sultne lyst
Somme var blide, somme var grove, og somme kendte hun før
Men alle bad hun tage hende med bævrende røst

Og der lå de og vred sig i skovens mosede mulm
Én for én, tømte de sig i hendes køn
Gerne tog hun imod dem, lige meget hvem de var
I håbet om, at gud hørte hendes bøn

Da de forlod hende og bød hende leve vel
Lå hun alene og favntog sig selv
Hun stirrede op i himlen den høje
Og tænkte på sin mand med en tåre i hendes øje

Modet hun fattede og langsomt hun stod
På rystende ben og usikker fod
Hun fulgte den sti, hun havde trådt med de mænd

Samlede sin særk og vendte mod hjem

Natten var kort, og solen snart steg
Hun måtte dølge den nat for manden hun sveg
"Ej kan han skammes for det, han ej ved
Barnets ophav er min hemmelighed!"